

A bőség kosarától a szeretetszolgálatig...

„Ha majd a bőség kosarából mindenki egyaránt vehet... akkor ... itt van már a Kánaán”

Ahogy azt a szabadság-egyenlőség-testvériség szlogenjét rongyosra koptató forradalmárok és szegény, ennek bedőlt Petőfink is elképzelték! Pillanatok alatt kiderült, hogy az egyenlőséget hangoztató, testvériséget hirdető guruk a szabadságot tartották meg – maguknak. Nekünk mindent lehet! Világossá vált: ez az álmotársadalom „szuperszónikus”: a hatalmon lévő a szuper, a többinek szóni kuss. De még az ezt hirdetőket sem osztották meg cinkosan, mások feje felett, hanem mindenik az egész kosarat akarta. Ezért bosszantott mindig, amikor az evangéliumot csak távolról ismerők ezt a verdiktet hangoztatták: Jézus volt az első kommunista. Hát nem volt. Egyháza sem volt az. Egész más alapon gyakorolták a testvéri segítséget: nem az egyenlőség, hanem a szükség mértéke szerint. Nem volt egyen-nyugdíjmelés. Persze, a törzsi hovatartozás nagy erő: elhanyagolták az idegenből jött, istenfélő özvegyeket. Hátul rekedtek a sorban az alamizsnaosztásnál. Ábrahám fiai és leányai mégiscsak fontosabbak voltak. Ezért az apostolok feltalálták a pozitív diszkriminációt: csupa görög kötődésű diakonust választottak, akik az idegenből jötteket részesítették előnyben, azokat, akiknek nem volt más segítségük, csak Jézus Egyháza. A „mindenki egyaránt vehet” álmától eljutottak a „mindenki odaadta, hogy jusson a rászorulóknak” – gyakorlatáig. Tényleg: hol vannak már a 10 %-ot rejtő borítékaink!

Nikodémus az emberi ész szintjére akarja lehúzni a mennyei, természetfölötti életet hirdető Jézus tanítását. Jézus nem alkuszik: nem „mítosztalanít” és nem kimagyaráz, hanem felajánlja, hogy felemel az Ő szintjére. Hogy mit értett meg ebből Nikodémus, mit nem – de kiállt mellette a Főtanácsban, és nyíltan Jézus mellé állt halálakor és temetésekor. Hosszadalmas vajúdással születik meg bennünk a Krisztus képmása: nem egyszeri, végleges esemény ez, hanem holtig tartó, állandó küzdelem, míg már teljesen a Lélek éltet és hátra marad az ösztönös ragaszkodás földi-testi szükségseinkhez.

Podmaniczki Imre, Páhi